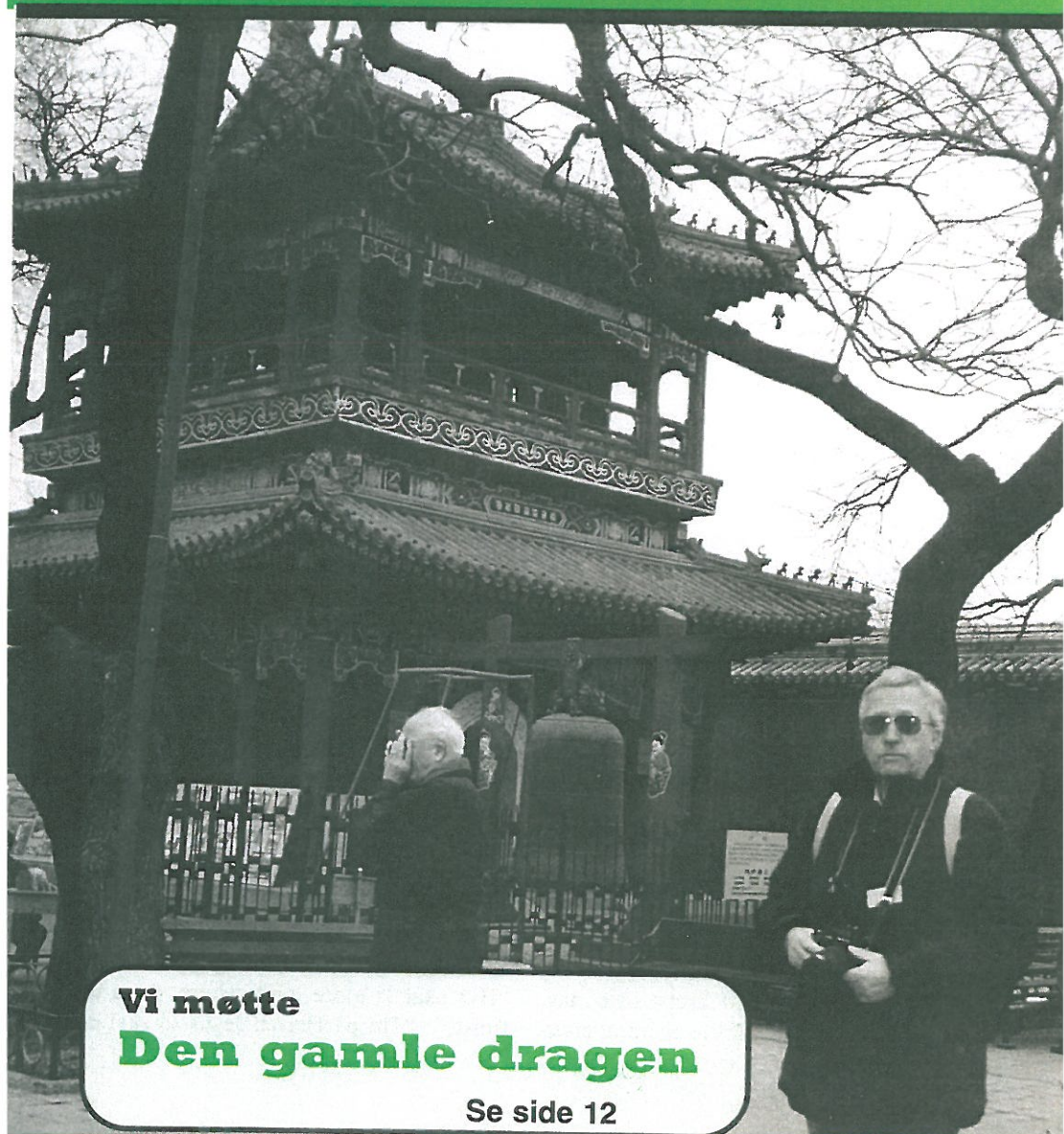

Aktiv Pensjonstid

Nr. 4 - 4. kvartal 1999 - 10. årgang

Vi møtte

Den gamle dragen

Se side 12

Av Johan Elisenberg
Foreningens formann

GODT NYTT

År 2000! Det høres fremmed ut, ikke sant? I vår barndom og ungdom streifet tanken oss sjelden at vi skulle komme til å skrive årstallet 2000. Og tenk på våre pionerer i adventbevegelsen! De drømte neppe om at vi skulle være her på jorden i år 2000. Men om noen få dager er vi kommet så langt.

Det faller naturlig ved en milepel som denne å se både litt tilbake og litt framover. Vi tenker på årene som er gått og på alle de kjente og kjære venner vi har møtt i den store adventflokk. Vi tenker på minnene som binder oss sammen og på håpet om fremtiden som vi har felles. Det er naturlig ved et årsskifte å ønske hverandre Godt Nytt År. Det er mitt privilegium å få si akkurat dette til alle dere som får **AKTIV PENSJONSTID**. Jeg vil du skal vite at dette ønsket kommer fra hjertet. Må du føle Guds velsignelse i ditt liv i året som kommer. Må han gi deg tillit til de himmelske løfter og styrke deg i troen. Vi er ett år nærmere målet enn vi var for et år siden. Jesus Kristus svikter oss aldri. Vi er i hans hender også i tiden som ligger foran. Derfor kan vi si med tillit: Ha et godt og velsignet nytt år.

De aller fleste leserne av dette bladet har opplevd mange nyttårskvelder og det er alltid noe spesielt ved årets siste dag. Noen bruker den til å feste, andre til etter-

tanke. For noen er det en takkens kveld for et langt liv. I våre rekker finnes det noen som ved årsskiftet går inn i sitt tredje årtusen. Jeg tenker på Ågot Andersen i Norge, som ble født i 1898 og er på vei mot 102 år i år 2000. I Danmark har vi Martine Jensen, som ble født i 1899 og kan feire sine 100 år like før dette året renner ut. Det finnes sikkert andre som jeg ikke kjenner personlig. Rundt om i våre menigheter finnes det mange som er langt opp i nittiårene. Gud har velsignet dem med et langt liv. Vi hilser dem alle. Men enten vi har fått oppleve 100 - 90 - 70 eller 60 har vi mange år å være takknemlige for, mange velsignelser å takke for. Mange av oss er vel mindre aktive, spenstige og mobile i vår pensjonsalder enn vi en gang var, men vi er brødre og søstre på pilgrimsreise mot vårt nye fedreland.. Det betyr lite om vi kommer dit på krykker, i rullestol eller på bena. Det viktigste er at vi holder kursen og ikke taper målet av syne. Hva enn din livssituasjon måtte være, du skal vite at du er alltid i våre bønner og i våre tanker.

Jeg vil gjerne få hilse hver enkelt av dere med et ord fra Bibelen. Paulus og Silas er i samtale med fangevokteren i Filippi og apostlene får dette livsviktige spørsmålet: "Hva skal vi gjøre, gode Herre, for å bli frelst?" "Tro på Herren Jesus så skal du

ÅR

og dine bli frelst.” Ap.gj.16, 30,31. Paulus og Silas underviste fangevokteren og familien hans om frelsen i Jesus Kristus. De aksepterte tilbudet fra himmelen, trodde og ble frelst.

“Du og dine skal bli frelst!” Dette løftet må vi holde fast ved. Vi tenker alle på våre familier, hver enkelt av dem vi er knyttet til. Vi håper og tror at også de må ta imot frelsen og finne sin plass i Guds rike. Det er den viktigste avgjørelse vi kan ta i dette livet.

Det er vanskelig å tenke seg en ny jord og en evighet i lykke og glede uten våre kjære. Vi ønsker og håper å være sammen med dem også der. “Du og dine skal bli frelst.” Det er ord vi gjerne vil høre også i dag. Dette er en tanke som gir oss fred, håp og lengsel.

Så får vi la være å klage over alder og

plager og heller gripe fatt i løftene og håpet om frelse for oss selv og alle våre. Vi går inn i et nytt år sammen med vår Mester og vi stoler på hans løfter og hans villighet til å frelse oss alle. Han kjenner veien og han forsikrer oss at han vil være med oss alle dager inntil verdens ende. Videre sier han: “Den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte ut.”

Om synet svikter og hørselen er svak, la oss gjemme løftene i hjertet vårt og glede oss over forsikringene om at vår Frelser vil bære oss gjennom gode og mindre gode dager helt til vi er der hjemme.

Må Herren velsigne deg og dine i året som kommer. Og må han hjelpe menigheten til å møte de utfordringer som venter på oss når vi nå går inn i et nytt årtusen!

En personlig hilsen til dere alle.

Stevnet i Kristiansand S

Sabbaten 25. September arrangerte Pensjonistforeningen i samarbeid med menigheten i Kr.sand et treff for eldre (og yngre) adventister i Adventkirken. Det kom mange søsken til møtene. Menighetene langs Sørlandskysten var godt representert. Møtene var sentrert rundt forkynnelsen av Jesus Kristus og løftene om hans gjenkomst. Menigheten sørget for at de tilreisende også fikk mat og drikke under samværet. Denne sabbatsdagen ble en god og velsignet dag for dem som tok del.

Deltager

Frelses- soldaten ble syvendedag

Jeg satt i bilen en dag i Oslo på veg til en sammenkomst. På vår radiokanal Kanal 7 hørte jeg plutselig et langt intervju som pastor Yngvar Børresen hadde med Arne Norvald Engan i Bergen. Et langt liv ble presentert for lytterne. Og egne minner fra ungdomsårene i Bergen ble plutselig levende:

“La den guttungen få være i fred.” Arne Norvald Engan sto i vinduet i hjemmet på Mathismarken i Bergen og ropet ned til en naziungdom som trakasserte en 12 års gammel norsk gutt. Nazisten hette Gartner og var kjent og fryktet blant folk i nabolaget. Han opptrådte i hirduniform, var bevæpnet med revolver, og hadde en snerrende schæferhund i bånd. Guttungen som ble truet var i 12 årsalderen og opptrinnet fant sted en vakker vårdag i 1941. Hans forseelse: Han hadde en norsk vimpel festet på sykkel sin. Dette provoserte den unge nazisten, som senere ble frontkjemper og sloss for nazismen på Østfronten. Gartner ble senere en enda mer fryktet torturist og ble til slutt likvidert av hjemmefronten i Bergen.

Da dette hendte var Arne Norvald frelssoldat og tok ivrig del i aktivitetene i “frelseren”, som Frelsesarmeen i Bergen ble kalt i de dager. Arne Norvald var også aktiv i mostandskampen og gikk med ulovlige, hjemmefrontsaviser til mange

hjem. Han kan fortelle mange historier fra den tiden, spennende og farlige episoder. Vennen Otto Hansen, som senere tok navnet Brekke, var med i dette arbeidet. En dag sier Otto: “La oss stikke over til Sverige. Der kan vi gå på Frelsesarmeens krigsskole.” Otto flyktet til Sverige og ble etter hvert frelsoffiser med stort ansvar både her hjemme og i andre verdensdeler. Arne Norvald valgte å bli i Bergen.

I nabohuset bodde adventistjenta Else Margrethe Berentsen. I bestefarshuset i Ø.Sandviksvei 17 bodde hun sammen med tvillingsøstre og en bror. Resten av det store tre-etasjes bolighuset var bebodd av den store familien til Johan Gudmundsen. Besteforeldre, barn og barnebarn skapte et spesielt miljø. Etter hvert ble de aller fleste medlemmer av adventistmenigheten i Bergen. Ivrige medlemmer. Else Margrethe gikk ofte sammen med sin venninne Conny i «frelseren». Der møtte hun Arne Norvald og de ble glad i hverandre. Dette førte til ekteskap og det førte også til at Arne Norvald begynte å gå i Adventkirken i Bergen. Da pastor Ole Jordal i 1951 hadde en stor dåp i Bergen med om lag 50 dåpskandidater var Arne Norvald en av dem som tok dåp.

Dette ble begynnelsen til store problemer for den unge familien. Arne Norvald var ansatt som baker hos Baker Martens,

Av redaktør Øivind Gjertsen

;-adventist

byens største bakeri. Han fikk «sparken» da han ba om sabbatsfri. Nå sto Else og Arne Norvald sammen med sitt lille tremåneders gamle spedbarn uten arbeid og uten inntekter. Offentlige trygder var ikke tilgjengelige og framtida virket mørk for dem. Men de hadde bestemt seg for å være trofast mot adventbudskapet og det var de. Da datteren Torhild var om lag ett år hadde familien en sabbats morgen sier og skriver 2 liter melk og et halvt brød i kjøkkenskapet. De hadde ikke arbeid og ikke mat. Den helgen husker de fremdeles. Og de husker også at et medlem i menigheten gav dem en konvolutt med penger den sabbaten og sa: “Jeg er blitt minnet om å gi dere dette.”

Dette ble et vendepunkt i livet deres, for nå fikk Arne Norvald arbeid på “bøtten”, på en bøttefabrikk på Laksevåg i Bergen. Her ble han i lang tid, inntil ryggen slo seg vrang på grunn av det tunge arbeidet. Denne gangen ventet ikke arbeidsløshet. For å gjøre en lang historie kort: Arne Norvald ble igjen ansatt hos Baker Martens, til og med av den samme arbeidslederen, som noen år tidligere hadde “sparket” ham. Siden arbeidet Arne Norvald på denne store bedriften og fikk etter hvert stort ansvar. Han ble hovedverneombud og tok del i bedriftens ledelse og nøy stor respekt.

Gjennom de mange år har Arne Norvald vært aktiv i vår aktive menighet i Bergen. Han har hatt alle de tillitsverv menigheten kan gi et medlem og har alltid gjort sitt ytterste i en trofast gjerning. I “gamle dager” var han bakeren som bakte de deiligste “bløtekaker” til ungdomslagsfestene. Brød og kaker lager han fremdeles. Særlig er hans “julebrød” vel verdt å smake på. Ved dugnadstider, når kirkelokalene trenger oppussing, når høstinnsamling skal organiseres, og ved mange andre anledninger finner du ham.

Else Margrethe var i mange år hjelpepleier ved aldershjemmet vårt i Bergen. Siden den gang og fremdeles organiserer Arne Norvald en månedlig geburtsdagsfest for de gamle. Det blir satt pris på. Da holder han andakt og da synger han.

Ja, for den tidligere frelsessoldaten kan både tale og synge. Hans gudstjenester omfatter selvsagt Ordets forkynnelse, med rikelig solosang og fellessang som oppmuntrer og oppildner. De menighetene han besøker på sabbatsdagen i Vest Norge setter pris nettopp på dette.

Det er godt å vite at vi har flere enn Arne Norvald med hans støpning rundt om i menighetene våre. Det er interessant å merke seg at de mange som i vanskelige år ble medlemmer av vår menighet og noen ganger måtte betale dyrt for sin tro-

Arvid Dyresen og jeg skulle være sammen og kolportere i Østerdalen. Men salget gikk elendig Vi måtte bare se sannheten i øynene. Dette gikk ikke. Arvids far som var overkonduktør på jernbanen sørget for at Arvid kom vel hjem igjen. Å hvor jeg ønsket jeg kunne gjøre det samme.

Mine foreldre var egentlig ikke fattige, men en ekstra utgift på kr. 80 pr. måned til skolepenger for meg hadde de ikke råd til. Slik var det nok for mange på den tiden. Jeg vokste opp i Bergen menighet, som også den gang var en levende og varm misjonsmenighet. -Jeg hadde lenge tenkt og drømt om å få komme til Onsrud Misjonsskole, men hvordan skulle vel jeg kunne komme dit? Dette Soria-Moria, langt der i det fjerne. Men i menigheten hjemme i Bergen ble det unnfanget en fantastisk, ja gudgitt ide, en plan om å betale et skoleår for meg på misjonsskolen. Hele menigheten tok del i dette prosjektet. Jeg kunne nesten ikke tro det var sant, men det var sant, og så kom også jeg til Onsrud Misjonsskole

skap, forble trofaste syvendedagsadventister. Vi møter slike eldre medlemmer i mange menigheter. De møtte adventbudskapet og det ble bestemmende for deres livsløp. Det kostet å ta standpunkt, men kostnadene ble egentlig dyrebare minner i et trofast liv. Når Else og Arne Norvald

Gud er

Av Alf Nyborg

Tiden gikk fort og et lykkelig år var slutt, men hva så ? Nå skulle jeg stå på egne ben når det gjaldt økonomi. Vel, kolportasje var nok redningsplanken for finansiering, som mange av elevene benyttet seg av. Slik ble det også for meg. Min gode venn Arvid Dyresen og jeg skulle være sammen og Østerdalen ble vårt distrikt. Vi startet på Rena. Den første dagen gikk det rimelig bra og vi sa til hverandre at dette skal nok gå fint. Men, de neste dagene gikk det ikke helt slik vi ønsket. Nei, egentlig gikk det temmelig dårlig og da vi ikke fikk det forventede resultat, rystet vi støvet av våre føtter og dro til neste tettsted, videre oppover i dalen. På Tolga tok vi inn hos familien Mo og her fikk vi god mat, losji og oppmuntring og kom til krefter igjen.

Men salget - det gikk elendig Vi måtte bare se sannheten i øynene. Dette gikk ikke. Arvids far som var overkonduktør på jernbanen sørget for at Arvid kom vel hjem igjen. Å, hvor jeg ønsket jeg kunne gjøre det samme. I tre dager gikk jeg på

ser tilbake på mer enn 50 års ekteskap samler de om seg barn og barnebarn som er aktive i Guds menighet. Oldebarna har også meldt seg. Vi takker for de manges trofasthet og ber om at Jesus på sin dag vil ta oss alle med seg hjem.

attåt

Røros uten å få solgt et eneste Tidens Tale, som den gang kostet 50 øre. Nå var det definitivt slutt. Det var bare å ta sykkelen fatt og returnere, men hvor? Det var lang vei fra Røros til Oslo uten penger og med tom mage. Og det var enda lenger til Bergen. Det var godt å ha en sykkel å støtte seg til. Så slapp og sulten som jeg var måtte jeg gå opp de bakkene som jeg normalt ville ha syklet med letthet.

Langt om lenge kom jeg til Oslo og Forlaget. Paul Olsen, som var forlagsjef, ble ikke særlig blid da jeg fortalte om min erfaring. Han mente at vi hadde ødelagt distriktet og gitt opp for tidlig. Kanskje var det riktig? "Hva har du tenkt å gjøre nå," spurte han. Og før jeg fikk svare, sier han, "du har vel tenkt deg tilbake til skolen?" Jo, jeg hadde jo det. Så sier han: "Nå går du først inn på Kurbadet og tar deg et bad." Det var kanskje litt nødvendig. "Og så går du opp og får deg en middag." Ja, det var det også behov for. "Og så kommer du tilbake til meg." Dette kunne jeg ikke si nei til.

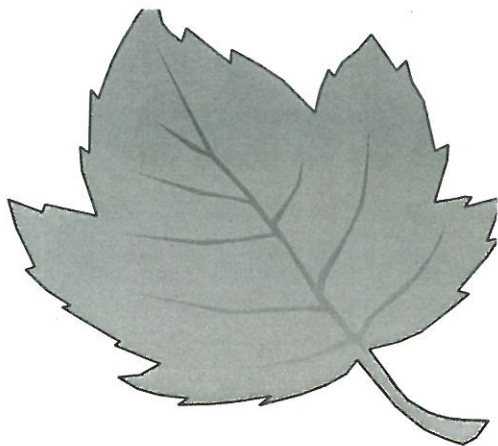
Det badet og den middagen var bare herlig og Forlaget betalte. Og så, etter en kort og hyggelig samtale med Paul Olsen, en klapp på skulderen og kr. 5,00 som ny startkapital, skulle jeg ut på nytt. Denne gang til Toten og jeg tenkte: "Dette er vel å gå fra asken til

ilden." Og så ble det vel bare å sette seg på sykkelen igjen. Da jeg kom til Jessheim, kunne jeg ikke la være å tenke på de som jobbet på Onsrud og som kunne spise seg mett tre ganger hver dag. Men jeg måtte videre. Da jeg kom til Hauersæter, like før Eidsvoll, fikk jeg se en bauta som er reist til minne om Eidsvoldsmannen Georg Sverdrups kjørekar. Han som sa disse bevingede ordene den gang da det var fare for krig i 1814: "Husk at Gud er attåt." Jeg sto lenge og så på disse ordene og tenkte: "Nå ja, det var nå den gang det, men hva nå? Hva med meg?"

Det var ettermiddag da jeg kom fram til distriktet mitt. Ute på en turnipsåker så jeg 5--6 damer som jobbet og jeg tenkte: «Hvorfor ikke snakke med dem.» Å overtale damer var ikke min sterke side, men her gikk det over all forventning. Det ble en fantastisk start. En bestillig og et salg til hver av dem. Og så kom ordene til meg: "Husk at Gud er attåt." Bøkene jeg solgte var, Alene med Gud og Kosthold for alle. Så gikk det slag i slag med bestillinger i nesten hvert eneste hus.

Det var nokså sent den kvelden, da han som bestilte begge bøkene kikket litt spørrende på meg og sa "Hvor har du tenkt å være i natt?" "Ja, det lurer jeg også på" sa jeg, "men jeg har sovepose på sykkelen." Han ble ganske tankefull og så sier han: "Ser du den skolen der borte?" Ja det gjorde jeg. Og så sier han i det han smiler: "Oppe i 3.etasje. står en divan og der er også et lite kjøkken. Der kan du bo så lenge du skal være her i distriktet." Så gav han meg en nøkkel og sa: "Vær så god og lykke til" Jeg ble bare helt målløs, og klarte bare så vidt å si takk, idet ordene på nytt kom til meg tydelige og klare "Husk at Gud er attåt."

Tanker ved høsttid

Av Gunnar Myrmo

"Det er haust, det ruskar ute, med regn og kalde vind." Arne Garborgs linjer om det som på en måte særlig kjennetegner høsten er vel kjente for oss. Men av og til er det anderledes. Av og til står høsten så stille at det er vanskelig å se forskjellen på himmelen og en blank vannflate.

Trærne som strekker seg mot lyset ved en vannflate, speiler seg en klar oktoberdag og gir et sylskarpt glimt av en årstid som vi helst forbinder med uvær og løvfall og de første kuldegradene. Det er godt å oppleve en slik stemning i dødens årstid.

En dikter har kalt høsten en liten, gul mann som kommer ut av skogen med kufferten sin og plukket løvet ned av trærne. Det er ingen tvil om at den lille mannen er

her nå og at han er i ferd med å samle bagasje. Men ennå vil det ta noen tid før han har fylt kufferten. Inntil da kan han dele fantastiske farver med oss og se hvordan miljøet rundt oss kler seg til avskjedens time. Malingprodusentenes fargekart blir bleke kopier av de gule og røde nyanseene som møter oss overalt. Løvtrærne i skogen står som brannfakler mot mørke grantrær og i et par varme middagstimer virrer fremdeles late innsekter. Det hender også at en fullmåne henger som en sølvkule på himmelen og drysser stråler ned over en svart vannflate.

Men tross all skjønnheten - høsten er og blir dødens årstid. Midt i skjønnheten står ordet død stemplet. Og forgjengelighetens

Og så gikk dagene og salget. Ja, det gikk over all forventning og pengene til neste skoleår var sikret. Ja det ble til og med penger til ny dress. Så en sabbats ettermiddag banket det på døren til hybelen. Der stod min venn Bjarne Hogganvik. Han var et eneste stort smil. Samværet med ham gav meg enda større styrke og jeg ble minnet om at "Husk at Gud er attåt." Ja de ordene har brent seg inn i mitt

hjerne og sinn. Jeg glemmer dem aldri. Jeg har fått erfare at Gud har vært med hele veien, slik vi leser hos Jes. 46,-4: "Til dere blir gamle er jeg den samme. Til dere får grå hår vil jeg bære dere. Jeg har gjort det og det skal jeg gjøre, ja jeg skal bære og berge dere." Dette er løfter som holder. Husk at

Gud er attåt

budskap trenger seg inn på oss mer og mer for hver høst vi opplever.

Høsten er ettertankens tid. Et spørsmål kommer igjen hver eneste høst: "Hvor ble det av sommeren?" Den gikk så fort, ja det synes som om det er den årstiden som svinner fortest av alle årstider. Plutselig er sommeren over og borte og høsten er der.

Høsten er avskjedens tid. I all sin ribbete nakenhet vitner naturen om dette. De gulnede blad er som avskjedshilsener fra en svunnen tid. De vitner om det som er borte og som aldri kommer igjen.

Menneskets liv er som årstidene. Og når høsttiden er der står vi igjen med minnene om en vår og en sommer som svant så ubeskrivelig fort. Vi erfarer at vår stund på jorden er så kort. Før vi egentlig vet av det er vi et gulnet blad. En avskjedshilsen fra en svunnen tid. Vi må be den samme bønn som Herrens tjener Moses ba: "Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!"

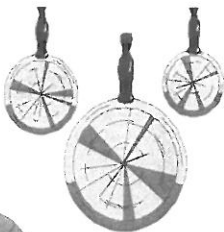
Hjertets visdom får vi i selskap med den Evige. Og den visdommen har et evighetsbudskap til mennesket: Engang skal dødens herredømme for alltid være borte! Engang skal dødens årstid være til ende. Engang skal sommeren aldri ta slutt, for de første ting er veket bort.

*Jeg har hørt om et land
på en fjern, stille strand.
I min Bibel dets skjønnhet jeg ser.
Endt er trengselens tid
all bekymring og strid.
Ei høst eller elde er der.
I det herlige land
på en fjern, stille strand,
ingen storm, ingen sorg truer der.
På gater av gull
lyder sang underfull.
Og solen ei synker som her.*

Så smiler vi litt

Det fantes mye humor i vårt gamle adventistiske miljø. "Brødrene" talte at man moret seg litt. Har du en historie, så send den til redaktøren. I dag forteller mangeårig misjonsarbeider, Agda Ruth Hansen, tidligere kasserer i VNU følgende:

Alf Lohne fortalte en gang a at den beste replikken han hadde hørt, bestod av bare et ord. Det var på konferenskontoret i Akersgaten i "gamle dager". Lohne stod og pratet med et av våre menighetsmedlemmer. Han var toller og ansatt i Tollvesenet. Så kom Paul Olsen inn av døren og sa med patos "Tollere og syndere!" "Møtes" kom det konstant og uten betenkning fra sekretæren, Mary Brenmoe.

Living the

Agda Hansen skriver til redaksjonen: «Jeg fikk dette bladet av Mary Nygaard. Jeg likte artikkelen «Living in the past». Var det noe for Aktiv Pensjonstid? Ja, det var det og her kommer den i forkortet utgave på norsk:

Vi hadde invitert gjester og min kone sendte meg ut i garasjen for å hente jordbær fra fryseren. Da jeg åpnet døren til fryseren møtte jeg kartonger med nyfrosne jordbær. De så deilige ut. Men lengre bak i fryseren var det kartonger med andre jordbær. Noen var tre og fire år gamle. Jeg ønsket å ta med meg årets høst, men kunne ikke. Først måtte vi spise opp de "gamle".

Dette hendte for tre år siden. I år spiste vi ferske jordbær, de som var ferske for tre år siden. Det tok litt tid, men så slo det meg at vi har alltid spist tre år gamle frysevarer. Det er som om vi tenker oss at

man plutselig kommer til å slutte med jordbærproduksjon. Så lagret vi så mye at vi ikke maktet å spise opp årets ferske jordbær. Vi spiste alltid "gamle" jordbær.

Da jeg kledde på meg en morgen valgte jeg et par gamle bukser fra garderobeskapet. Buksen var mange år gammel, men jeg syntes den var fin til tross for at den var så gammel at jeg kunne ha brukt den da Ronald Reagen ble valgt til president i USA.

Da jeg strakte hånden ut for å ta ut buksen, falt blikket mitt på en bukse jeg kjøpte for tre måneder siden. Det var en fin, ny bukse, som jeg ikke hadde brukt. Og så slo det meg: "Hvorfor i all verden bruker jeg ikke denne 1999 modellen." Samvittigheten min korrigerer meg med en gang: "Du har de gamle buksene. De får du bruke til de er utslitt."

Vet du hva? Vi sluttet å fylle opp fryseren med matvarer. Vi spiste all maten vi hadde lagret der, solgte fryseren og klarer oss godt med den kombinerte kjøleskap/fryseren vi har på kjøkkenet. Og det beste av det hele: Nå spiser vi all-

in past

tid frysevarer fra årets produksjon.

Så gikk jeg til klesskapet. Vi hadde rene "vårrengjøringen". Alle de gamle, men fremdeles brukbare klærne forsvant. De er borte nå. Og hver eneste morgen sier jeg "Hallo" til 1995-1999 modellene.

Det hender at telefonen ringer. En dag skjedde nettopp det. Han som ringte hadde problemer med å finne en predikant til sabbatsmøtet. Jeg tok imot innbydelsen og tenkte: "Jeg kan vel bruke en av de talene jeg allerede har brukt tyve ganger før!. Det er fremdeles en god preken selv om papiret holder på å gulne og bli krøllete i kantene." Så slo det meg! "Du skal tale til mennesker, som trenger god, ny åndelig føde." Og jeg vendte meg til kartotekskapet med alle de fine, gode gamle prekenene. Ut kom alt det gamle. Dette førte til at jeg måtte anstrenge meg, studere, be og finne fram nye illustrasjoner til prekenen. Og vet du hva? Menigheten takket for budskapet og de inviterte meg til å komme tilbake en annen sabbat.

For to uker siden hadde jeg gudstjenes-

ten i en mindre menighet. Jeg hadde ikke besøkt den på mange år, men alt var som det var for 20 år siden. Gudstjenesteprogrammet var det samme. De sang de samme gamle sangene. Det eneste nye var at menighetsskolen var blitt stengt. "Det skjedde fordi det ikke kommer yngre folk her lengre." Overraskende? Kunne det være at noen menigheter har behov for å tittle litt på sabbatsskoleprogrammet og måten gudstjenesten er organisert på? Hvem vet, kanskje kom de yngre menighetsmedlemmene og ungdommen tilbake da?

Noen ting endrer seg aldri. Evangeliet vil alltid være det samme. Og vi bør aldri lage endringer for endringenes skyld. Men det er ikke noe galt i å finne fram til nye sanger, nytt program for gudstjenesten, nye måter å organisere sabbatsskolen på. Dette kan skape ny glød og interesse i menighetslivet.

Vi liker nye biler og andre nye ting. Det som er blitt brukt gjennom lang tid blir ofte lite inspirerende.

Vi møtte

DEN

GAMLE DRAG

Av Gunnar Aune

Vi, 27 "langneser" fra Norge, satt på bussen på vei fra flyplassen inn til hovedstaden i "Midtens rike", Beijing. (Da de første europeere kom til Kina i 1715 fant kineserne deres store neser og dyptliggende øyne påfallende, og kalte dem for "langneser". Det navnet bærer vi enda)

Det var et sterkt møte – uventet, sjokkerende og anderledes. Vi hadde et bilde inni oss av hvordan "Dragen" så ut, men den var mer moderne enn vi hadde ventet oss

Kina er et av verdens eldste kulturland og har i årtusener vært verdens folkerikeste land. Da Maria og Josef drog med esellet sitt til Betlehem for å innskrives i manntall, hadde Kina sin første kjente folketelling og den kinesiske mur var allerede 200 år gammel. Folketellingen viste at det bodde 57 millioner mennesker der. I dag er det 1,3 milliarder, en femtedel av jordens befolkning! En kjempeutfordring for vår misjonsvirksomhet. Buddisme ispedd Konfucianisme, er den store religionen eller livsanskuelsen. Islam utgjør 2-

3% av befolkningen, og kristendommen 1%. Kineserne er fremdeles svært overtroiske. De ber til sine forfedre, og ofrer matoffer til sine guder, og de spør alltid en spåmann før de gjør noe som helst.

Personlig hadde jeg tenkt meg at vi kom til et noe tilbakeleggende og fattigslig land, men allerede da vi entret jumbojeten til Air China i København, begynte jeg å ane at jeg måtte revurdere min oppfatning. Fra flyplassen suste vi langs en 6-felts motorvei i en moderne turistbuss inn mot Beijings sentrum, og jeg stirret vantro på de glitrende høybyggene i glass og betong som vi passerte.

Bussen svingte inn på *Chang'an Jie*, "Den himmelske freds aveny", som skjærer seg i 50 m bredde tvers igjennom byen og sentrum. Mesteparten av avenyens 43 km domineres på begge sider av femstjerners hoteller, moderne høybygg for kontorer og endel boliger. For å anlegge denne mektige avenyen, måkte bulldoserne vekk all gammel bebyggelse, deriblant tusenvis

av bevaringsverdige bygninger. Bare et 40-talls bygninger ble bevart. Avenyen er Beijings paradegate og går forbi "Den himmelske freds plass" og porten inn til "Den forbudte by". Det er også laget tre store ringveier for å klare den stadig økende trafikken, hvor tusenvis av sykler vrirler innimellom bilene og som ved et mirakel klarer de å unngå å bli kjørt ned. På en merkelig måte blir det vist en gjen-sidig respekt mellom biler og sykler. Men vær forsiktig hvis du er fotgjenger! Da er dur fritt vilt, selv på oppmerkede fotgjengeroverganger.

Beijing International Hotell, hvor vi skulle bo, ligger på Chang'an Jie ikke langt fra Tiananmen, "Den himmelske freds plass", som rommer én million mennesker. I den ene enden av plassen finner vi Maos mau-

soleum, hvor en endeløs kø paraderer forbi krystallsarkofagen for å få et glimt av "Den guddommelige". I den andre enden finner vi "Den himmelske freds port" hvorfra Mao 1. okt. 1949 proklamerte opprettelsen av Folkerepublikken Kina, og hvor Kinas nåværende president Jiang Zemin lot seg hylle av hundretusener ved 50-års jubileet 1. oktober i år. Den samme Jiang ga en rekke industrier og fabrikker ordre om å stenge en måned før 50-års jubileet, fordi pipene deres spydde ut for mye giftig røyk og ødela idyllen under jubileet. Han må ha lært av strutsen hvordan man blir kvitt problemer. Beijing er verdens mest forurensede by.

Innenfor "Den himmelske freds port" ligger "Den forbudte by" hvor 24 keisere i 500 år levde avsondret fra omverdenen.

Den er en glitrende labyrint av paviljonger i tradisjonell kinesisk stil med over 9000 rom. Den eneste potente mann som kunne komme innenfor murene her var keiseren selv. Her levde han med en hærskeare evenukker, hoffdamer og sine keiserinner.

Vårt første besøk gikk til "Himmelens tempel". To ganger om året beveget keiseren seg utenfor muren på vei dit for å be om, eller takke for, en god høst. Han var gudesønn og den eneste som kunne kommunisere med himmelen. Men det var ikke uten risiko. Kom det naturkatastrofer, kunne det være tegn på at han var falt i unåde hos gudene, og han kunne bli avsatt. Ved "Himmelens tempel" er det et stort, rundt utendørsalter som markerte verdens midtpunkt. Kina ble kalt "Midtens rike" fordi det lå rett under stjernehimmelens sentrum. De som bodde i utkanten av verden var barbarene.

Hva gjorde så vi 27 barbariske langneser når vi skulle spise, og de fleste av oss var vegetarianere? Vi hadde jo hørt om både hundekjøtt og katter. Men det var ikke noe problem. Kineserne spiser mye grønnsaker, og vi hadde varslet både jumbojeten og restaurantene på forhånd. Til hvert lunch- eller middagsmåltid kunne vi velge mellom 10 – 12 vegetariske retter. Disse rettene var plassert på en stor dreieskive på midten av et stort, rundt bord med plass til 8-10 personer. Vi bare dreiet på platen, og forsynte oss med det vi ønsket etterhvert som de forskjellige rettene passerte. Mye smakte godt, men det var også endel som var ganske fremmed. Men skal man oppleve en fremmed kultur hører også maten med.

Overbefolkning har lært kineserne å utnytte alt som overhode kan spises til mat. Hovedingrediensen i det kinesiske

kosthold er ris, korn og grønnsaker, men på menyen i enkelte etniske restauranter kan man finne de underligste retter: Frityrstekt skorpion, hundekjøtt i chili, kokt svømmehud, grytestekt kamelsene, grillet slange, slangegalde med brennevin etc. Til dessert kan du f.eks. velge kandiserte froskeegg. Men tilbudene på restaurantene er så rikholdige at du lett kan finne noe godt å spise enten du er vegetar eller muslim – og det er svært billig. En hovedregel for en langnese må allikevel være: Kok det, skrell det eller glem det!

På sabbaten hadde vi avtalt å møte våre kinesiske brødre og søstre i *Gang Wa Shi*-menigheten. De deleren relativt pen kirke sentralt beliggende i Beijing med en annen kristen menighet. Det var for oss et inntrykksfullt møte med søsken fra en helt annen kultur. Selve gudstjenesten forløp omtrent som her, og vi kunne kjenne igjen melodien på noen av våre kjære adventsanger. Lokalet var ikke oppvarmet og forsamlingen satt med ytterklærne på, også de på plattformen. Det var flest unge mennesker, og de fulgte godt med og noterte ivrig. Et kor i pene uniformer sang vakert. Pastoren talte i ca. en time. Vi fikk talen simultanoversatt til engelsk gjennom hodetelefoner. Dette moderne utstyret overrasket nok mange av oss. Han talte om "å gi opp sitt ego, bli født på ny, og å ta opp sitt kors og følge Kristus. Når du blir forfulgt for Kristi skyld er du velsignet. Når du må lide for Kristus er det et privilegium. Slike ting gjør Gud lykkelig, istedenfor å gjøre oss lykkelige her i livet. Derfor mister vi ikke troen, men går fram i tro hver dag. Vi ser fram til det himmelske hjem." For 9 år siden var det bare ca. 20 medlemmer i menigheten. I dag er de 990, og de fleste er unge. De har dåpsklasse hver sabbats ettermiddag for 2-300

Selv om Beijing har modernisert store deler av byen, er der enda store områder av det gamle Beijing med sine trange Hutonger.. Vi kom i "snakk" med disse to familiene i et av disse strøkene. Til tross for svært enkle levekår, var de rene og velstelte, hyggelige og blide.

mennesker. I sommer ble 350 døpt. De vinner sine medlemmer ved personlig vitnesbyrd til venner og naboer. Offentlige virksomheter er forbudt. Betingelsen for å drive en menighet er at den er registrert og selvorganisert. Innblanding eller styring fra utlandet er forbudt.

I Beijing er alt billig og noe er ekstra billig. På markedene fikk vi testet vår evne til å prute. Kineserne er flinke forretningsfolk. Utvalget på markedene er stort: Fat, figurer, Mao-souvenirer, krus og kanner, kiver og sverd, bilder, kaligrafi, silke, boblejakker, joggedresser, mat, levende fugler osv.

De gamle boligstrøkene, *hutongene*, er en spesiell opplevelse. Det er smale gågater med murer på hver side. I muren er det porter som fører inn til en gårds plass som er omkranset av små hus. Tidligere bodde flere generasjoners storfamilier her.

Bestemor passet barna og laget mat, mens de voksne var på arbeid. Ingen ble sendt på aldershjem, men familiene levde sammen fra vugge til grav. Det var ofte velstående familier. Nå er hutongene overbefolket av fattigere mennesker med forskjellige familier i hvert hus. Det er trangt om plassen i Beijing. Hver innbygger har i gjennomsnitt 8 m² gulvplass å boltre seg på. I disse hutongene bodde de adskillig trangere, og du følte virkelig at du kom folk tettere inn på livet.

Det er mange travle og moderne forretningsgater i byen. Et sted besøkte vi et 300 år gammelt urteapotek. Det holdt til i et praktfullt hus i tradisjonell kinesisk stil. En lege satt bak en skranke og du kunne gå til ham og fortelle hva du var plaget av, så skrev han gratis ut en resept på en urtemedisin som passet. Ekspeditører pilte rundt i hvite frakker og fordelte pakker

Etter gudstjenesten solgte man Bibler og en kinesisk utgave av "Mot historiens klimaks".

med ekte perlepulver mot svimmelhet, gjærede hjortehorn og tørkede sjøhester mot utslitt manndom, eller tørkede firfislere på sprit som styrkemiddel mot svake lunger. En brun ginsengrot, som lignet på et hodeløst menneske og veide bare 60 g, var priset til 880.000,- kroner. "Den er en sjeldenhet, over 100 år gammel," forklarte ginsengspesialisten bak disken. En vanlig arbeider tjener ca. 8-900 kroner i måneden og jeg spurte hvordan noen kunne ha råd til å kjøpe noe slikt. "Det finnes tusener av rike mennesker i Beijing nå" svarte han.

Kina har hatt en eventyrlig økonomisk vekst på mellom 8 og 10 % årlig de siste 20 årene. Intet land i verden kan oppvise maken. Men landet har også enorme utfordringer. Befolkningen økte fra 558 millioner i 1952 til én milliard i 1982. Det

er vanskelig å forestille seg hvor stor dagens befolkning på 1,3 milliarder egentlig er. Men hvis alle kinesere holder hverandre i hendene vil det bli en rekke som går ca. 65 ganger rundt jorden ved ekvator! Eller hvis de stiller seg opp med fire i bredden i et "17. maitog" og dette toget skulle passere slottet i Oslo, ville det ta over 13 år før kongefamilien på slottsbalkongen kunne se slutten på toget og gå inn for å hvile seg! For at ikke alt skulle løpe løpskt, har de måttet prøve å stanse den kraftige tilveksten ved å innføre det de kaller "Ett-barns politikken". På landet får første barnet et jordstykke av staten. Barn nr. to får ingenting, og hvis de får et tredje barn må det første gi fra seg jordstykket det fikk. I byen har de andre økonomiske virkemidler å ty til. Men la oss nå tenke oss at en familie har én voksen gutt. I et land med høy arbeidsledighet må han forsørge seg selv, etter hvert sine to foreldre, fire besteforeldre, og kanskje en oldemor. Har han muligheten til å gifte seg (det er et stort overskudd av gutter) og får kone og et barn, har han 9 eller 10 mennesker han må sørge for. Er det to sønner i familien blir det jo noe bedre, men på grunn av ett-barns politikken har de fleste bare ett barn. Og på grunn av den store befolkingstilveksten etter siste verdenskrig, kan Kina vente seg en voldsom eldrebølge. La oss være takknemlige for at vi bor i Norge!

I Kinas tidlige historie ble kineserne stadig truet av hestefolket fra nord, mongolene. For å beskytte seg mot disse ville stammene, bygget de en mur. Ikke en almindelig, puslete mur som den østso-nelandene bygget etter siste verdenskrig. Nei, den muren kineserne bygget er ca. 8 m høy og 5 m bred i fint tilhugget sten.

Takk!

Først:

Takk til alle som skriver til oss og forteller at de leser bladet fra perm til perm og er glad for det de leser. Slike brev får vi fra det ganske land og fra utflyttede nordmenn og danske og svenske medtroende. Slike brev varmer hjertet og er alltid velkomne. Derfor takker vi av hjertet.

Derneft:

Aktiv Pensjonstid ønsker nyhetsstoff og artikler. Vi kan ikke love å ta inn det du skriver med det samme vi får stoffet. Bladet kommer jo ut bare fire ganger i året. Men vi lover seriøs behandling og tar med det vi får (noen ganger i forkortet form).

Og så:

Ildsjelen Johan Elisenberg har en drøm. Han ønsker at vi skal samle adventshistorisk materiale og har planer om at vi skal utgi en bok. Dessuten ønsker han et historisk arkiv for Norge. Fra samfunnets side er lite skjedd trass i at vi har skrevet for å minne om denne saken.

Som en begynnelse:

La oss få høre fra ditt liv og din menighet, det du hørte og det du leste og det som man snakket om . Anekdoter. Beretninger fra menigheten og dens medlemmer. Vi har noen historikere som ber om dette. De er villige å bearbeide materialet du sender. Kanskje blir det bok eller artikler og aller helst også et historisk arkiv. Dette er en sak som haster. Du som er eldre: Skriv, skriv, skriv. Send det du skriver til redaktøren av bladet eller til et av styremedlemmene i foreningen.

Med jevne mellomrom er det bygget fort hvor soldater kunne oppholde seg og røk- og ildsignaler sendt fra taket for å varsle om angrep. Det var en utrolig opplevelse å se dette verdens største byggverk. Da Jesus ble født var denne muren allerede over 200 år gammel! Hvor mye lidelse og død denne muren må ha påført bygningsarbeiderne er ufattelig! Det sies at denne muren er det eneste byggverk som er syn-

lig fra månen, der den bukker seg over fjellrygger og -topper i 6000 km lengde.

På grunn av sterk økonomisk vekst, en femdel av verdens befolkning, og verdens største hær og atomvåpen, er det mange som tror at tyngdepunktet i verdens politikk om få år vil bli flyttet fra Europa og USA til Kina og Østen. Man kan trygt si at

dragen har våknet.

Thorvald Kristensen

THORVALD K

90 år - og stadig menn

Af Kaj Pedersen

Sabbatten den 2. oktober var en helt speciel dag. Vor broder og ven, Thorvald Kristensen, kunne fejre sin 90-års fødselsdag. SDA-menigheden i Køge havde i dagens anledning efter gudstjenesten arrangeret fællesspisning. Sammen med familien fejrede han begivenheden den følgende dag med en vegetarisk frokost om bord i den sejlene restaurant på Roskilde fjord.

Vor fødselar, fra nu af Th.Kr., blev født den 2. oktober 1909 i Nyborg. Som fire-årig faldt han i havnen i samme by og blev på en mirakuløs måde reddet fra druknedøden. Under Chr. Resens evangeliske virksomhed i Nyborg 1923-25 blev hans forældre sda, og han fulgte i deres fodspor og kom på missionskolen og indledte som ganske ung sin gerning i Den store Mesters tjeneste.

Den blev til en uafbrudt tjeneste for tusinder af mennesker både i Danmark og i Afrika. Gennem 54 års arbejde blev den mejslet ind i Adventmenighedens historie. Og da den var forbi satte Th. Kr. sig ikke uvirksom "hen i gyngestolen" men fortsat-

te med at bringe mennesker ind i menigheden. Gennem telefonsamtaler og breve opmuntrer han fremdeles unge og ældre til at være med i vandringer mod Guds rige.

Som unge studerende glemmer vi aldrig den oplæring, som vi fik af ham på Vejlefjordsskolen. Desuden blev de danske sda-menigheder og missionsarbejdere under hans begejstrede og kyndige ledelse sat i brand for sjæles frelse. Th. Kr. står som evangelisten, læreren, hyrden, kirkelederen og missionæren fast i vor bevidsthed. Han er også den trofaste ven og sjælesørger. Ingen går forgæves til ham.

I årene 1978-84, efter at han egentlig var gået på pension, lykkedes det ham som redaktør at bringe menighedsbladet Adventnyt i fokus i de danske menigheder og til den store læserkreds ud over landets grænser. Han kom til at redigere 90 udgaver af dette blad og indbød læserne til samtaler om aktuelle åndelige emner. Han indledte den åbne debat, som kaldte til eftertanke, besindelse og modenhed.

Hans forfatterskab indbefatter mange artikler og traktater og følgende bøger:

eskefisker

"Evigheden banker på", "Life Worth Living" og "Fra stenfisker til menneskefisker".*

I taknemmelighed til Gud hylder vi i anledning af den runde dag fødselaren og ønsker ham og hans familie Guds rige velsignelser. På manges vegne TAK FOR ALT- broder Thorvald Kristensen.

** Et større indblik i Thorvald Kristensens lederrolle kan fås gennem følgende bøger, der alle kan købes på det norske og det danske sda-forlag: "Fra stenfisker til menneskefisker", "Var det umagen værd?" og "I troens bakspejl".*

Korrespondent i Danmark

I sidste nummer af bladet blev det bekendtgjort, at Børge Schantz er den nye danske korrespondent til dette blad. På grund af hans sygdom er dette udsat. Hans storebror, Hans Jørgen Schantz, har lovet at fortsætte indtil videre.

Korte SDA-nyheder fra Danmark

Af: H. J. Schantz

Skodsborg Fysioterapiskole har et årsbudget på syv millioner kroner og har en sund økonomi. I indeværende år er der 104 studerende, og der er blevet udvidet med to nye fine lokaler, og nyt udstyr er anskaffet. Der er tilknyttet forskning til skolen, og undervisningen tilstræbes at blive endnu mere forsknings- og projektorienteret, oplyser rektor Anne Simon. Som den eneste fysioterapiskole i Danmark undervises der i etik. Læreren er SDA-ungdomspræst Frank Rechter, som har afløst Jens K. Jensen, der er trådt tilbage pga. sygdom.

*

Under en SDA-spejderlejr på øen Bornholm opstod der en vækkelse blandt de mere end 200 unge, som var tilstede. Sabbatten den 31. juli blev 15 unge som et resultat heraf døbt i havet. En enkelt blev døbt senere i sin egen menighed.

*

To danske SDA-er: Arne Bull Nielsen, 42, projektleder og Thomas Spanggaard, 27, regnskabsfører, leder for ADRA og DANIDA en opbygning af 88 skoler i Kosovo. Til at hjælpe sig har de 350 håndværkere og 1000 frivillige. Der arbejdes intenst for at nå så meget som muligt inden vinterens komme. Det færøske lagting har netop bevilget 2,6 millioner kroner til formålet. Arne Bull Nielsen har erfaring fra lignende opgaver i Afrika.

SKABELSE OG FRELSE

Af Hans Jørgen Schantz

I de to foregående artikler i Aktiv Pensjonstid nr. 2 og 3 har forfatteren søgt at understrege, at troen på en guddommelig skabelse er lige så acceptabel som troen på evolutionslærens påstande og teorier. Ingen af parterne kan bevise noget. I dette tredje og afsluttende indlæg belyser forfatteren i denne forbindelse et meget vigtigt element for den skabelses-troende.

Bibelen kan opdeles i fem dele. Prologen, som udgør kapitel 1 til 11 i Første Mosebog. Derpå følger som afsnit to resten af Det Gamle Testamente. Tredje afsnit er evangelierne. Brevene er det fjerde. Epilogen og afslutningen er Johannes Åbenbaring.

Det er en interessant opdeling. Syvende Dags Adventistmenigheden er en af de få kirker, som tager beretningerne i prologen om en skabelse på seks bogstavelige dage og Vandfloden og de øvrige beretninger i de første elleve kapitler af Bibelen alvorligt. De fleste andre forkynder den eksistentielle teologi og kalder disse skildringer for myter og legender.

Der findes dog i dag adskillige dygtige og anerkendte videnskabsmænd, som kan se og indrømmer, at der i videnskabelig

tænkning intet er, som behøver at anfægte det guddommeliges eksistens. Der er meget her i livet, som ikke kan forklares. Den sande videnskabsmand vil altid være ydmyg. Hvem har for eksempel redegjort for tyngdeloven?

Filosoffen Søren Kierkegaard siger: "Man beviser Gud ved tilbedelse og ikke ved bevisførelse!"

Gud har ved et tempel i tid mindet menneskeheden om sit skaberværk. Salmisten udtrykker det så smukt: Han har "skabt sig et ry ved sine undere." 111,4

SABBATTEN

Hver uge med en hastighed af 1600 km i timen skyller sabbatsdagen hen over jordens overflade. Det er den fart, hvormed jorden roterer om sin egen akse.

Andre mindesmærker slides op af tidens tand eller ødelægges på anden måde. Sabbatten består og minder om Elohim, den store "Jeg er" og hans forunderlige skaberværk.

Disse fire og tyve timer, sabbatten, den syvende dag, vor lørdag, er et minde om og et symbol i tid på skabelsen af denne klode og samtidig med på genskabelse, åndelig opbygning af det enkelte menneske. "Gud velsignede den syvende dag og

TRO

helligede den..." 1 Mos 2,3. Den er et udtryk for Guds nærhed og sat til side til at udvikle kundskaben om ham i kirken, i naturen, i gode bøger og gennem besøg hos personer, der trænger til hjælp og opmuntring.

SKABER OG FRELSE

Der kræves særlige kvalifikationer af den, der har den opgave at være frelser. Kravene går på, at han må være både skaber og forløser. Disse krav opfylder den Herre Jesus Kristus. Han har både skabt og løskøbt os. Es 43,1. Hebræerbrevets forfatter siger om Gud Fader: "Ved dagens ende har han talt til os gennem sin søn...ved hvem han også har skabt verden." 1,2. Se også 1 Kor 8,6 og Kol 1,12-16.

Jesus besidder de kvalifikationer der kræves for at være frelser og genløser. Ingen anden har disse forudsætninger for at være både skaber og forløser. Han rummer det hele. "I ham bor hele guddomsfylden i kød og blod." Kol 2,9. Han er "den første og den sidste". Han er "Urim og Tummin", "Alfa og Omega". Kort sagt. Han rummer det hele og kan dække alle behov. Som skaber og frelser er han enestående.

For ikke så længe siden sad jeg på en

bænk på en kirkegård i Skåne sammen med en god ven. Som mig selv er han en ældre mand, og han er læge og tidligere missionær. Vore koner var gået en lille tur på egen hånd. Vi havde netop lagt blomster på et gravsted, der rummede nogle fælles venner, som havde været kurgæster på det tidligere Skodsborg Badesanatorium, hvor vi havde truffet dem og indledt et venskab, som havde varet gennem atten år.

Teologi er hans store interesse. Som vi sad der og talte sammen og så ud over den smukke, stilrene, svenske kirkegård, siger han pludselig til mig: "Jeg tror, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvordan vi bliver begravet, om det sker ved brænding, lagt i en kiste og sænket i jorden, eller bliver opslugt af havet. Gud har rede på os. I alle tilfælde må han skabe på ny." Jeg gav ham ret.

Vi behøver en skaber for at komme ind i tilværelsen. Vi behøver en skaber og forløser for at blive genfødt. Vi behøver en skaber og genløser for at opleve opstandelsen og få en herlig indgang til det nye liv i en bedre verden.

En tak til ham, der har gjort dette muligt. Han er der. Han har kvalifikationerne. Tro på ham!

47 år

på Dansk Bogforlag

Af Ingemann Olsen

Under et møde et sted i Danmark stak Korrespondanceskolens venlige forstander, Kaj Pedersen, en seddel hen til mig med teksten: "Det er med taknemmelighed, at jeg tænker på dine 47 år på Dansk Bogforlag." Jeg sendte seddelen tilbage med ordene: "Jeg kunne ikke tænke mig noget andet arbejde i denne verden end redaktionsarbejdet på et SDA-forlag."

Efter præliminæreksamen fra Vejlefyrdskolen og studentereksamen fra Holte Gymnasium var det store spørgsmål: "Hvad skal du nu beskæftige dig med?" Jeg spurgte Robert F. Jensen og L. Muderspach, som var henholdsvis direktør og redaktør på Dansk Bogforlag, om jeg kunne få arbejde på forlaget som korrekturlæser og oversætter af engelsk litteratur. Da de havde talt sammen 5 minutter på direktørens kontor, kom de ud og sagde: "Du kan begynde den 15. september 1946."

L. Muderspach var et naturgeni. Når han begyndte at skrive en artikel til Tidernes Tegn, lagde han ikke pennen, fra han skrev det første ord, til artiklen var færdig.

Efter 6 år som redaktionssekretær, en del

af tiden sammen med Josef Hansen og de 5 år med pastor Mogens Bakke som min chef i redaktørstolen, oplevede jeg et stort chok. En martsdag i 1952 kom Vestnordisk Unions formand, pastor Alf Lohne, og Dansk Bogforlags chef, Viggo Thomsen, ind på mit kontor og sagde: "Du ved, at Mogens Bakke holder op med at være redaktør til sommer. Vi har vedtaget i forlagsbestyrelsen at bede dig om at være hans efterfølger." "Det kan jeg ikke klare," svarede jeg. Men de sagde: "Det skal nok gå. Bare mas på!" Og så masede jeg på.

Det var ikke nogen ringe opgave at være redaktør på Dansk Bogforlag dengang. Redaktøren havde ansvaret for sabbatsskolelektierne for voksne og børn, missionslæsningerne for voksne og børn, Tidernes Tegn, Advent-Ungdom, Adventnyt, var redaktionssekretær for Sundhedsbladet, ansvarlig for høstbladet (Hjælpeaktion), bedugelæsningerne, Morgenvagten og de bøger, som forlaget udgav.

Selvfølgelig havde man hjælpere, men man stod med hovedansvaret. Elskværdige Anne Nelson, enke efter pas-

tor P. G. Nelson, hjalp forlaget med at oversætte sabbatsskolelektierne for voksne i flere kvartaler. Hun sagde, at hun gerne ville gøre gavn for den sustentation, som hun fik efter sin afdøde mand. Pastor P. G. Nelson døde af hjertelammelse i 1952 i en alder af 58 år.

Et af højdepunkterne i min tid på Dansk Bogforlag var de 4 år, hvor jeg var redaktør af Sundhedsbladet. Det var en meget travl, men interessant periode. Da den nye udgave af Nora Thomsens vegetariske kogebog Sund Mad skulle trykkes, lavede jeg indholdsfortegnelse en hel nat på forlagets bibliotek. Jeg havde selskab af en lille mus, som løb frem og tilbage på bøgerne på reolerne!

Divisionens forlagsafdeling afholdt forlagsmøder med visse mellemrum i England, Tyskland, Schweiz, Finland og Norge. Ved disse anledninger udvekslede SDA-forlagenes redaktører og administratører erfaringer og søgte at koordinere deres arbejde.

I mit arbejde på redaktionen fik jeg hjælp af dygtige folk. De nordiske prædikanter skrev artikler til Tidernes Tegn og ungdomsbladet, og læger både inden for og uden for SDA-samfundet skrev artikler til Sundhedsbladet.

Da jeg engang skulle lave et afholdsnummer, ringede jeg det meste af en dag for at få forbindelse med kendte folk, som var afholdsfolk. Det lykkedes mig at finde en mandlig og en kvindelig kajakroer, som havde fået guldmedalje til olympiaden. Da jeg ringede til en kendt gymnastik-instruktør, som underviste i radioen hver morgen klokken 7, og jeg spurgte ham: "Er De afholdsmand, hr. kaptajn?" blev han overrumplet. Han svarede: "Jeg drikker ikke alkohol i større mængder, men jeg tager da et par glas ved festlige lejligheder."

Arbejdet på Dansk Bogforlag har været et liv i medgang og modgang, med problemer og med løsning af problemer. Men det har været meget, meget interessant.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furbergvgn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0540 2085678

ADVENT

Reidun Norlemann Endresen:

*Herre, det er advent,
og jeg venter på deg.
Mørket er tett.
Lysene er tendt.
Men, hvor er du, Herre ?*

*Jeg er her
i forventningsfulle øyne
hos det sultne barnet,
i en tom, utstrakt hånd.
Jeg er her,
men du ser meg ikke.
Du blindes av tindrende julegater,
av kjøpesentrenes glitter og stas,
Av alle lysene i stakene.*

*Jeg er her,
i stjernehimlens storhet,
i havets evige pulsslag,
i fjellviddas endeløse stillhet.
Jeg er her,
i det sovende barnets regelmessige pust,
i de trofast foldede hender,
i det ydmykt lyttende menneskehjerte.
Du trenger ikke vente.
Jeg er her.
Nå.*